

— Щомъ не ги приематъ, нека умратъ отъ гладъ и студъ! Ние искаме да ни се придаде цѣлата земя отъ Дурацо до Макри и всички гръцки острови съ Коринтъ! Искане васалството на Михаилъ Епирски! Искане Верея и цѣлата земя до Филипополъ!

Намѣстникътъ слушаше мълчаливо, седналь на престола, подпрѣль сухото си лице на ржката, стисналь тѣсни устни въ присмѣхулна гримаса.

Нѣкои се опитаха да посъветватъ умѣреностъ и примирение, но веднага всички останали ги заглушиха съ виковетъ си.

— Анри е въ ржцетъ ни! Какво ще прави ако не приеме? Нито може да се върне, нито гладната му войска ще има сили да се бори съ насъ. Каквото му предложимъ ще приеме! Ще се държиме!

Сжщото нѣщо си помислиха и баронитъ на императора когато тримата пратеници се върнаха въ абатството Хортаитонъ, гдето Анри бѣ събралъ съвета на людетъ си и съобщиха, че ломбардитъ не отстъпватъ нито едно отъ безумнитъ си искания и, че ще го приематъ въ града само ако даде дума, че ще ги изпълни.

Като чу тѣзи думи, Анри се отпусна съсипанъ върху дървения столъ на абата, облегна лакти на масата, закри лице.

Никога по-горчивъ часъ не бѣ преминавалъ презъ живота му. Дори и денътъ когато бѣ склопила очи младата му съпруга Агнесъ, не бѣ тѣй сѣдбовно жестокъ къмъ него.

Той бѣ въ клопка. Безъ никакъвъ изходъ. Ако приеме предложението — опозоряваше своята честь на владѣтель и сюзеренъ. Ако откаже — ставаше отговоренъ за живота на толкова хиляди люде, повѣрени на ржцетъ му.

Баронитъ стояха наоколо му, безмълвни предъ толкова тежко изпитание. Най-накрая Анри вдигна лице. Изглеждаше състаренъ съ десетъ години.

— Господа — промълви тихо той, съ задушенъ отъ болка гласъ — тѣ ме изнудватъ защото съмъ тѣхенъ пленникъ и нѣмамъ възможность да се браня. Кажете ми, за